

מ"ח
מ"ח
מ"ח
מ"ח
מ"ח

ש"פ חוקת

היא עשירי בידי אדם (בדוגמת האבות שחפרו בארות), שרפך קאי עץ
עבודה הנשמה צמחה. וכיאר הענין הוא, דהנה עץ הנושמה שרפצה
נאמר, חי הוי' אלקי ישראל הוא עמודי לפניו, רמקום צמידה
הנושמה למעשה הוא בבחי' טהורה היא, כמאמר נשמה טהורה כי טהורה
היא, שזוהו למעשה גם מזה שנושמה הם הצבות מחמת כמא הכבודו,
ורפן הנושמה שרפצה מלראת בשם מעשה שאלו בדוגמת המעין
העשירי בירי שמים, שהיא מטהר ככף שהוא וגם אין נפק"מ, באיזה
אופן שמתהלך, שמתהלך גם בוהפנין, ומטהר גם סומאות המורחות.
גונים לשון רבים קאי עץ געה"ע וגעה"ת, דאי שישנם בחי' ג"ע אין
סוף, כמבאר באגדה"ק, אבר בכפרות הם נכרפים בב', סוגיה דגעה"ע
וגעה"ת, אבר כאשר הנושמה עובדת את הבה"ע, דג"ע, או נעמט יז מים
מז"ע, את הג"ע, ואח"כ כשהיא הנושמה צמחה מאגרא דמא צבריא
גם את הג"ע, ואח"כ כשהיא הנושמה צמחה מאגרא דמא צבריא
עמקיה את עפר הארץ, כמ"כ הנושמה בוקעים את עפר הארץ הוא
בוקעים את עפר הארץ, ואח"כ כשהיא הנושמה צמחה מאגרא דמא צבריא
הגוף כי ומתעלים מלפניו מ"ע, והיינו דארעא תחתיה מתעלה
שיירדים המים דרך גידו הארץ, ואח"כ ע"י התעלה שמתעלה את
המים שיש ארץ ואבנים ועפר נעשה כאר, שחוזרים ונכונים מחמת
צארץ מלפניו מ"ע, כמ"כ הוא ג"כ עבודה הנושמה צמחה צמחה את
התעלה והתחיל שבתה"ל ארץ ואבנים ועפר, וע"י מתעלה הנושמה
צמחה בבחי' באר מים חיים.

מ"ח
מ"ח

מ"ח
מ"ח

והנה יודע, דירידת הנושמה צמחה היא ירידה צורד עצי שמתעלה
צמקום נעלה יותר מוקום שמים ירדה, ומזה מופך דבחי' באר
מים חיים, הוא למעשה גם בבחי' מעין גלים, והיינו הוא, דהנה
הבאר נק' אבנים חיים, דזהו החיפוק כיל באר כפול, דכור בוא"ד הוא
רק מקום מים, שהם מים מנוגשים, משא"כ באר הוא הולמים נוכעים
מן המעין, שרפך נק' מים חיים, כי ע"י שעובדים דרך גידו הארץ
נעשים מים חיים, ומים אלו הם למעשה גם ממי חיים, דמי חיים הם
מים מלוחים משא"כ מי הבאר הנה ע"י שעובדים דרך גידו הארץ
נעשים מים מתוקים, מים חיים, וע"י הוא גם בנוגע דיריני טהרה,
דישנם דכורים שמי חיים אינם מתוקים, משא"כ מים חיים מטהרים כפ
הטמאות, וגם אבי אבות הטמאות, וע"י ירד גם בירידת הנושמה
צמחה, שע"י עבודה הנושמה צמחה צמחה, ומה"ל את התעלות והסחריים
שבבערה"ו, מתעלה הנושמה להיות בבחי' מים חיים, שהם מים מתוקים
שרפצה גם ממי חיים, ואו היא מתעלה למעשה גם ממי

10) מ"א י, א. (11) ח"ג כט, ב. (12) ראה מקראות ספ"א וספ"ה, ומפרשי
המשה שם. (13) ספ"ו. (14) חגיגה כב, א. (15) מקראות ספ"א, וראה אה"ת
פרשתו ע' תקסד.

הנחת התי בלתי מוגה

בס"ד ש"פ חוקת, ו' המון השמ"ג.

או ישיר ישראל את השררה הוא עצי באר ענו זה וגו'. הנה
החורה היא נצחית, כולל גם השררה הוא וגו', ומזה מוכן
שמכוננים אלו ישנו חזרה נצחית, ובפרט ע"פ המבואר
בגמרא דבשבא את משפחה שבאים היו אומרים או ישיר דעלי באר
במנהג ישיר של המיל של בני העירבים, שמה מוכן עוד יותר איר
דשיר הוא אמרו יא רק פפעס הראשונה שהרי היו אומרים אחר
בשיר של המיל בין הערבים, וכן גם ההוראה שבה היא הוראה
נצחית, וההוראה שבה היא נצחית, ולפי זה ההוראה שבה היא הוראה
ישיר שקאי עץ כאר"א מלשארץ, ובפרט בענין זה ה"ז עוד יותר גם
משיריה חיים, כי כשירת חיים נאמר או ישיר משה וכו', דמשה הוא
סוג בפ"ע וישראל הם סוג בפ"ע, משא"כ בהשירה דעלי באר גו', הרי
כפ ישראל נכרפים כסוג אחר, וביחוד מודגש החיפוק (כיל שירה זו
לשירה חיים), עפ"י המבואר בגמרא דהפירוש דאו ישיר משה ובגו'
(לשירה חיים), הוא שמשה קוראה וישראל עונים, משא"כ שירה זו
דבר ישראל אמרה, שמה"ל מוכן שההוראה לשירה זו היא נצחית,
וכפ"א מלשארץ, והנה במש"כ או ישיר ישראל גו' עץ באר ענו פה
צורד דהבי"א מש"ל עץ באר אשר השירה, א"ל כמה נאמר עץ באר לשון
צמח, גם צורד דהבי"א ממה ענו ענו פה שפירשו ענו פה מעמדה,
והנה באר קאי עץ כמ"ל, כמש"ל מעין גונים באר מים חיים גו',
היינו, שקאי עץ נשמה ישראל, ובמבואר בהנ"ל פרק כב, דישארץ
עושין נפשים עיקר גונם נפלי ובמסדרות ה"ז קאי עץ ספ"י המלכות.

והרי"ן כ"ז, דהנה כתיב מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן
צננת, ומבואר ע"י בדרוש רבותינו נשאינו (מתחיל)
מלכות"ו ע' זול על לדרוש כ"ל מ"ח אדמו"ר, ובפרט בדרוש
כ"ל אדמו"ר ה"צ בפ"שה וזו שמע"ב בהוספות ל"מ ואינו"ב (כ"ל),
דפסוק זו קאי עץ מעשה מלדוג הנושמה והכפית ירדהה צמחה, מעין
גונים קאי עץ בחי' מלדוג הנושמה כמ"ל שהיא צמחה טרם ירדהה
צמחה, עכ"ל מים חיים קאי עץ הנושמה כמ"ל שירד ומהלכת
כגוף צמחה בערה"ו, שזוהו החיפוק בין מעין לבאר, דמע"ל הוא בריאה
בגוף צמחה בערה"ו, קאי עץ הנושמה כמ"ל שירד למעשה, ובאר

1) מרשתו כא, י. (2) ראה חז"א ופ"ו. (3) ר"ה לא, א. וראה אה"ת
פרשתו ע' חולס. (4) בשיל סו, א. (5) מוסה כו, ב. ל, ב. (6) שו"ש"ל,
טו. (7) סכ, ב. וראה גם ספ"ה תקפ"ד ע' קסז, תקפ"ו ע' רספ, חז"נ"ד ע'
שמו, ועוד. (8) ספ"ה קונטרסים ח"א ר, א. ספ"ה חש"ב ע' 128 ואילן. (9)
אה"ת ע' חולס - חתם, כד"ה ע' אה"ת - אה"ת.

לכוננותו, דכך הוא גזון פשוט²², שקאי עץ בתי, הכתר שהוא בבתי, משיטות (כי כל בתי ציור מחזיק בבתי, שפוטו מהתלת), והוא מה שחכמיות והשיטות הוא ונוצרים מן כבנון, כי זה קאי עץ כה"ב, הכפית שפיטות העבודה שהיא, ע"פ.

והנה ל"ו יתי, ע"פ, כאשר ירחיב התי, אלקרן את גבולו שאר תתי, עבודה המוחין, ונוצרים מן כבנון, אבץ עכשיו צריך להיות עבודה המדות, שהיא העבודה דבאר מים הוי"ם, שע"י התפורה שמסיר ההעצמות והטהרים שבפורה²³, והנה ע"י נעשה בבתי, מים חיים, שהם למעשה גם בבתי, מעין גנים כנ"פ.

וזהו מש"גבאר חסרות שרים, כרות נריכי עם, דמפרה שרים קאי עץ האבות, ומכיון שאין קוראין אבות אלא לשפשה²⁴, כל בבאר"א משראף ושם התינה כח מעבודה האבות, כל כח זה שר האבות, אמר להיות העבודה דמפרה וכרות, ומפרט כאן ב' ענינים דמפרה וכרות, דמפרה קאי עץ העבודה דלהעביר את גמות הרע, וכרות הוא העבודה דלחסי' את דקום העבודה דלע"ג דשונג שהוא בא מהחבלות דנה"כ²⁵, שהוא בבתי, דקות הרע, וע"י עבודה זו נעשה אח"כ כאר מים.

והנה התינה כח קוה, הוא ע"י עבודה המפכה דבחור הקדמה כפץ עבודה האדם, צריך למוד החורה, הוא נעשה בבתי, מציאות, מאן החורה, הרי ע"י צריך להיות כפ"ץ עבודה המפכה, שענינה ביטוי מפרי לכבנון²⁶, כל צריך להיות כפ"ץ עבודה המפכה, שענינה ביטוי במציאות, ועוד כפ"ץ צריך להיות ההתכונות דשויות התי, כגנזי תמיד²⁷, כל"ש אדמ"ר הוקן כסידורו ושהוא דבר השוה כפץ נפשו, שהתכונות זו צריך להיות גם כפ"ץ, כאשר נשאר הטומאה באצבעותיו, וע"י דקא צימוד החורה שרץ הוא כדבעי, דכאשר חסר בעבודה המפכה, הרי חסרות שפומד, אשר להיות באופן דמציפה פנים בחורה שפא נחלפת, וכמאח"כ²⁸ לא זכה נעשית זו סם כו', שוויק צומר נעשית זו, שהחורה עצמה נעשית באופן כוח, משא"כ כאשר ישנו עבודה המפכה, אז הוא מברך ברכת החורה, ואופן כמדין הוא באופן דמה דהפ"ן באימה וביראה וברמת וביוע אל כאזכ²⁹, וכמו שמבאר בזה אדמ"ר חוקק³⁰ טעם הדבר, משום דכל הקורא ושונה שק"ה קורא ושונה כנגדו³¹, כמו שה"י כמ"ת, והיינו, דאך

(22) ראה גם לקי"ת אחרי כה, ג. שה"ש יא, א. וככ"ס, (23) ברכות פו, ב.
 (24) ראה לקי"ת פרשתנו ספ, ד. (25) אנה"ק פו"ס כח, (26) ראה גיפין ספ, א. (27) חולים פו, ח. (28) וקא עב, ב. (29) ברכות כב, א. (30) תו"א יתרו פו, ב. (31) תו"א רפ"ח, יל"ש אינה רמו חתול.

שליחה למעלה, שאו נק, מעין גנים.

אמנם עבודה התי' דחסר את ההעם והסתר דעוה"ו, שע"י נעשית בבתי, מים חיים אינו מספיק עריין, והתכפית הוא שהנשמה נהייע בבתי, ענוותים מן כבנון, והענין הוא, דהנה מבואר בחנני, ובארוכה בדי"ה אל חצר את מואב לאדמ"ר האמצעי, דעכשיו צריך להיות עבודה המדות, כי נחלכנו את זה לעומת זה עשה האלקים, כל כשם שבפורה צריך להיות עכשיו רק להיבשר דין, אומות, ו' מרות רעות, והיבשר דקני קניין וקדמוני, כה"ב דלע"ו, הוא דוקא פע"י כאשר ירחיב ה' את גבולו, כמו"כ הוא גם בקדושה שעכשיו צריך להיות עבודה המדות, ועבודה המוחין תתי, רק פע"י, ואין חכונה בזה, שעכשיו צריך להיות עבודה המוחין כפץ, שהיינו¹⁶ בכ"י עבודה המדות צריך להיות מקדם פיה עבודה המוחין, וכמו שהתי, הרי בכ"י שיהי, ואהבת את ה' אלקיך כפץ כבול וכלכל נמשך וכפץ מאד¹⁷, צריך להיות מקדם פיה ההתכונות ושמעו ישראל וגו' וההתכונות דכ"ר שם כו', כי דוקא ע"י ההתכונות אשר אמר קבוא אח"כ לאהבת ה', וכמפורש ברמב"ם דהיאך היא הדרך לאהבתו ויראנו לשעה שהתכונות אדם וכו', (ומפרט את התי, ח"ד שהתכונות כו' ויראה מהן חכמתו כו' דילץ כו'¹⁸), וע"י שהתכונות שרץ הוא כדבעי יבוא אח"כ לאהבת התי, וכדועט חוזה התי"מ וביראר אדמ"ר חוקן, כמה שנאמר ואהבת את התי, אלקיך וגו', דלכאורה אר שייך ציווי עץ דברים שבכ"י ומבאר בזה התי"מ, שהציווי הוא עץ ההתכונות ואף שהמצוה הוא המצוה דאהבה, ופ"א המצוה דהתכונות, מבאר בזה אדמ"ר חוקן, דמכיון שכאשר ההתכונות הוא כדבעי יבוא במציא אח"כ צואהבת, כלן בהתחבונות הוא מקיים את המצוה דואהבת, הרי מכל זה מובן, שגם עכשיו ישנו עבודה המוחין אבץ בכ"י התי, עבודה המוחין באופן התי"מ אר"ו צ"י התי, המוחין שבכ"י, והוא רק בבתי, מוחין השייכים אל המדות, והוא החיפוק בין העבודה לעכשיו כהעבודה דלע"י, דעכשיו צריך להיות עבודה המדות, וגם עבודה המוחין השייכים אל המדות, משא"כ ע"י התי, עבודה המוחין מצ"ע, והוא¹⁹ ענוותים מן כבנון, דקאי עץ כה"ב, כי כפ"ץ הוא ל"ב גו', והם ל"ב נחיות חכמה, ונ"ן שע"י בינה, והפירוש לכפ"ץ, הרי נוסף להפירוש שקאי עץ התימה"ק, ארץ חלבנון, הרי כבנון הוא גם מפשוך

(16) קחלת ז, יד. (16א) ראה גם לעיל ע' קלי, קטב. (17) ואחתי ו, ח.
 (18) התי יטה"ת פ"ה ב"ב, (19) ראה גם לקי"ש בהעלותך ש. י. ח"ע, 49 (20) ראה ספר תעריכים ח"ד כ"ד א' ע' רסו, ושי"ג, (21) בהנה לחילן - ראה מא"א ל, ז. וביאר נתק שם, אה"ת דברים (חוסמות) ע' אמתקמה, שה"ש ע' קטב.

הנחת הת' בלתי מונח

בס"ד. י"ב תמוז ה'תשמ"ג.

ברוך הנומל חייבים טובות שגמלני טובי, הנה נוסח זה הוא נוסח ברכת הנומל שברך (גם) בעץ הגאולה כאשר חזר כפרויו ממאסרו, בבואו למקום דירתו בלנינגרד (פטרבורג). וגם אמר אז מאמר בל"ה זה? (בל"ג תמוז באותה שנה). וצריך להבין, כמה משתנה נוסח ברכה זו מברכת הנוס, שבברכת הנוס אומרים ברוך שעשה פי גם או ברוך שעשה פי גם במקום הזה וכי"ב וכאן הכרחה היא ברוך שגמלני טוב (אף שגם ברכה זו את הפסח הנומל ליו"ב). גם מדייק בהמאמר מה שמקיימין בברכה זו את הפסח הנומל ליו"ב. וטובות, שזוהו ענין שר הוכרח חובה לעצמו. כמה מכניס את עצמו בהסוג שר חייבים. ואף ש"ף שהטעם שמזכיר כאן חובה הוא משהו שעשיית הנוס עצמה מוכיחה שבדרך הטבע לא ה' יכיר פהגניע שהצפה זו, ועוד זאת, שע"י הנוס מוכיח כי מוכרחי וכו', שהיא ברכה ענין שר חובה, אבל עפ"י הנוס צריכים להוכיח חובה לעצמו גם בברכה הנוסית, והרי בברכה הנוסית סתם אף מזכירין חובה לעצמו, והוקא בברכה הנומל מזכירין חובה לעצמו. הנומל חייבים טובות שגמלני טוב.

ולרובין ל"י מקדים בהמאמר ענין ירידת הנושמה פמטה שהיא ירידה גורפה ועצומה במאד מאד, מאיגרא רמא פכירא עמיקתא. (ויש פכא קשר הענינים, ע"פ המבואר באגרה"ק 6 לירידת הנושמה פמטה שהיא ירידה מאיגרא רמא פכירא עמיקתא היא החלת ענין הוגיות בדיקת דקות. ולכן ירידה זו היא גם ענין שר היה האסורים, שהרי הירידה מאיגרא רמא פכירא עמיקתא היא יותר מענין שר יציאה מביה פכית האסורים, וענין שר ביה האסורים בכפר נקרא בשם בור (כירא עמיקתא) כנוצע. ומבאר בהמשך המאמר, שהנושמה בהיותה פמפפה (כאיגרא רמא) היא חלק אפוקה ממעף ממש, והיא נמצאת בעורפם האפוקה, וכמ"ש ח"י הוי' אפקי ישראל. אשר עמדתו לפניו, והשגתם גדולה מאד, דהרי גם השגת המלאכים שפמפפה [אף שיש ביה ענין דרגות, כמבואר ברמב"ם 14 שיש בהם ענין דרגות וכנ"ל זה נקראו בעשרה שמות] גורפה מדעת הגופלים, וכ"ש וק"ו השגת הנושמות שגורפה מהשגת המלאכים 12 כמאמר 13 מחשבתו שר ישראל קדמה לפי דבר (גם פמפפאים שגבראו ביום ב' או ביום ה' 14), דהכוונה בלשון קדמה הוא (פא פקדימה בזמן, שהרי המדובר הוא

- (1) ראה ברכות טז, ב. וכו"מ. (2) נוסח פמטה קונטרסים ח"א קפג, א. ואילך. וראה גם שם קפד, ב. ואילך. (3) ראה ברכות שם, א. וכו"מ. (4) שם קפד, ב. וראה שם קפג, א. (5) תענית ב, ב. (6) ראה אגרה"ק סי"ח, ס"ד. וראה תנא פל"ז (סח, א). (7) ע"ד ל' הגמ' - תנינא ד, ב. (8) ראה לזוגמא וישב מ, טו. (9) תנינא רפ"ב. (10) מ"א ז, א. ועוד. (11) חל סנה"ת פ"ב ח"ז. (12) וראה סה"מ קונטרסים שם קפג, א-ג. (13) ב"ר פ"א, ד. (14) ראה ב"ר פ"ג, ח.

שבמ"ה ה' קורות ופרידים, משא"כ בהחלוקה שפומל עכשיו אין ביה קורות ופרידים, ככ"ז הרי האימה ויראה כו' שהי' במ"ה ה' מצד יורד הוי' עץ הר סניצצ, וענין זה ישנו גם עכשיו, דכר הקורא ושונה חקב"ה קורא ושונה כנגדו, שכ"ז נעשה ע"י הקדמת עבודת התפלה, ואת"כ מביהכ"ס כיהמה"צ, ואת"כ הנהג בהם מנהג דרך ארץ. 34

וזהו או ישיר ישראל וכו', דכנדי שהתי' העבודה זכאר חפרה וכלוה גו', עפי באר גו', הוא ע"י הקדמת עבודה התפלה שברפץ כאן כפ ישראל ביתו) כי התפלה צריך להיות בצבור, וע"י הקדמת עבודה התפלה צריך להיות צבורי. וזהו ג"כ מה עבודה המדות, וגם בחי' מוחין השייכים פמדות, וע"י שפיע"ץ יהי' עבודה המוחין מצ"ע, כמ"ש הרמב"ם 36 דלע"ף ישונו לעת בוראם, לא רק הענין דלע את אפקי אביל (בכדי) ועבודה בכפ שלפ"ם, אלא גם פדעת את הוי' מצ"ע.

והנה כפ הגופים דלע"ף, תלויים במעשינו ועבודותינו עכשיו, 31 שפ"ן גם עכשיו צבורי פחות עבודה המוחין שמצ"ע, מע"ף הענינים דלע"ף, וע"ז הנה מצוה כנגד מצוה, יומשל דלע"ף הבה"ז דקני קניו וקדמוני, דירחיב הוי' אפקיך את גבולך 38 בגאופה האמיתית והשפיעמה ע"י משיח צדקנו, יהיא ויגאלנו ויוליכנו קוממיהו פארצנו, וכקרוכ ממש.



- (32) יתר יט, ב. (33) ראה ברכות סד, א. (34) שם לה, ב. (35) חל' משובה ס"ט, חל' מליכים בסמוך. (36) דה"א כח; ט. (37) ראה תנא רפ"ז.
- (38) ראה יט, ב. שופטים יט, ח. וכו"פ"י שם.